

Božična priloga

„Slov. Gospodarju“

1

9

2

4

Ob Božiču.

Odrešenik je prišel. Prišel je med one, katerih delez je siromaštvo in trpljenje, da jim prinese in jim odkrije največji zaklad — ljubezen. Ni si izvolil mehkih, svilnatih blazinic, temveč trdo slamo v jaslih in ne bleščečih dvoran, temveč tuž, mrzel in temen hlev. In vendar je On zmagal nad vsemi, ker je ljubezen premagala trpljenje.

Mi proslavljamo ta največji dogodek v zgodovini človeštva in njegovega duševnega prerodenja ter obnovljamo nanj spomin v času, ko je krog nas noč mrzla in temna ter svetlikajo upapolno iz mrzle teme le zvezde, kakor da oznanjajo: tam visoko, tam daleč je luč, je ogenj in je življenje . . .

Ko zunaj brnijo in pojejo zvonovi, a v svetlih hišah se svetlejšje žarijo oči otrok, ko vonj dogorelih svečic in smrečja zapodi vsaj za trenutek iz človeških src vse neplemenito in nizkotno, tedaj vstajajo kakor iz grobov spomini na preteklost in silijo misli v bodočnost.

Gotovo, tudi pri tebi je tako, dragi bralec »Slovenskega Gospodarja« in tudi pri meni je tako. In kam vse hiti naš duh! Kako se dviga pred našimi duševnimi očmi kakor zastor pred pričeto igro in zremo nazaj v ure sreče, hotenja, veselja, a tudi prestanega gorja in minulega trpljenja.

Kam naj se ozremo v tej uri spominov? Ali tja nazaj, ko sva urejevala smrečje za »betlehem« na sveti večer v družbi staršev, bratov in sester? Ko sva polagala zlate pene (leskec) na jabolka, orehe in vejice, pa še nisva vedela, da je v svetu marsikaj še bolj prazno, kakor so tiste svetle in lesketajoče se pene! Ali greva zopet kot otroka k prvi polnočnici, da začutiva še enkrat tisti veličastni trenutek ob polnočni uri, ko zapoje duhovnik »Gloria in excelsis Deo« in nas obdaja slutnja, da smo vsi: stari in mladi, živi in neživi, navzoči in nenavzoči, ena sama družina, ki čuti dih božji nad seboj ter se zlijejo vse misli in čuvstva skupaj v staro in priprosto pesem: »Oj, srečno mesto Betlehem«, ki doni kot najlepša molitev in zahvalna pesem Bogu.

Ali naj pojdeva na tiste strašne, brezkrone gališke planjave, ali v tiste brezkončne, gričaste Karpate, ali na trda kraška tla in silne tirolske planine, kjer si stal v trdi zimski noči kot vojak na straži in trepetal od groznega maraza? Toliko vas je bilo! Celi regimenti in armade, a vsak se je čutil tako strašno osamelega, kakor še nikdar v življenju, in misel je hitela tja, kjer je slab, bojazen in ljubezen matere, očeta, vseh tvojih stiskala srca. Pač menda nikoli ni tako iskreno in koprneče vrela iz naših src molitev: »In mir ljudem na zemlji.«

In miru, ljubezni in pravice ni, čeravno že šteje mo 1924. leto, odkar je prišel Odrešenik in so človeštvu zapeli ob Njegovem rojstvu angelji visoko pesem o slavi Bogu na višavah in o miru ljudem na zemlji. Če pa se vprašamo, zakaj ga ni, kako to, da ne zavlađa res vseobča ljubezen in s tem mir, moramo si priznati, da ogromna večina še ni spoznala pravega duha Odrešenikovega nauka, in če ga je spoznala, je njeno meso, je njena volja še pre-slaba, da bi ga izpolnjevala.

Toda pustiva, dragi bralec, vsa ta razmišljanja, od-ženiva skrbi in vsaj za trenutek se otesiva vsega posvetnega ter tako osvobodjena in očiščena povzdigniva skupaj s vsem krščanskim občestvom večnolepi slavospjev:

»Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.«

Filpov.

Matko Krevh:

Angelček.

Med vsemi slikami, ki visijo po stenah moje nizke so-be, mi je najdražja fotografija učencev in učenk iz prvega razreda. Zakaj neki ravno ta? Povem brez ovinkov: ker je na njej naslikana Vebilova Marica. Da, Marica! Gledam njen otroškoren obrazek, po licu pa mi polkizjo solze . . .

Slike skoro nikoli ne podajo žive resnice, a vendar nam pomagajo, da si fotografirane osebe lažje predstavljamo. S pomočjo te svoje slike si predstavljam čisto prav živo svojo učenko Marico. Gledam v duhu njene skrivnostne oči, ki so žarele kakor dva črna bisera. O, Marica je imela žive, izrazite oči — ne takih, kakor nekateri počasni otroci z lenim, mrtvim pogledom, da človek zastoj išče karaz v njih.

Pa kaj bi opisoval Marico, ko pa se tak angelček ne da popisati »Angelček, s črnimi očmi?« se bo kdo začudil. Zakaj pa ne? Ali je že kdo videl živega angeljčka,

pravcatega poslanca iz neba? Kdo more trditi, da mora imeti angelček ravno zlate lase in modre oči? Zakaj ne bi imel črnih oči in temnih kodrov? Če so lepi, a? — Pravim: Marica je bila lepa kakor angelček — pa tudi pridna, o, da, zelo pridna. Molila je rada, učila se je rada, nepotrebne ni govorila, ker je bila za svoja otroška leta nenavadno razvita in resna. V resnici, nekaj posebnega je bilo v tem otroku. Včasih resna, zamišljena, drugič zopet razigrana, a nikoli razposajena. Bila sva si velika prijateljca, zato mi je tudi zaupala vse. In vendar je nisem nikoli popolnoma razumel. So otroci, ki po svojem mišljenju in obnašanju niso več otroci. Prehitro dozoriyo, s tem telesne moči nekako pred časom porabijo, in otrok ovene kakor mlad cvet v prezgodnji pomladi. Jaz pa pravim: Bog ima pridne otroke rad, zato jih vzame k sebi, da si v vsakdanjem življenju ne umazejo čistih duš.

In Marica je imela čisto dušo, zato se prav nič ne bojim očitka, da sem jo primerjal angeljčku.

Njena posebnost je bila njena ljubezen in vnema do lepih pesmic, zlasti do nabožnih. Rada se jih je naučila na pamet. Kakor hitro se je vgnezdila taka pesmica v njeni pametni glavici, hajd na oder in poslušati smo jo morali. Pa smo jo prav radi, ko pa je znala tako lepo prednašati. Nič se ni bala in ne spominjam se, da bi se bila kdaj zmočila. Oj, ti ljuba Marica, res, bila si zlat otrok!

Nekoč me je po šali potegnila za rokav ter mi namignila, naj jo počakam.

»Kaj je novega, Marica?«

»Gospod, če se mi boste smejali, vam ničesar ne povem.«

»Marica, kdaj sem se norčeval s teboj?«

»Veste, ne bo vam več treba iskati pesmic, jih bom kar sama naredila.«

»Ti — pesnice?« Nehote sem se nasmehnil.

»Vidite, se že smejite! Ne pokažem vam svoje pesmice, vam že ne!«

»Marica, prehitro mi zameriš. Veš, nasmehnil sem se zato, ker si ne morem misliti, da bi ti že znala pesnikovati.«

»Oho, saj nisem kovač, da bi jih kovala. Rekla sem, da sem pesnico naredila.«

»Dobro, pa mi jo pokaži!«

Kramežljivo mi je izročila listek, na katerem sem bral to-le prvo pesmico Maričino:

Naša muca šekasta,
pije rada mlekeca.
Rada miške lovi,
Mladin muckam jih deli.

»No, kako se vam zdi?«

»No, kako se vam zdi?«

»Velja, le tupatam nekoliko šepa.«

»Kdo? Naša muca? O ne, naša muca ravno hodi.«

»Kaj nisem rekel, da muca šepa, temveč pesmica.«

»Vi ste smešni! Pako naj pesmica šepa, saj nima nog.«

»Marica, prav pridna si, pesmica mi res ugaja. Zakaj pa nisi kakšnega drugega predmeta opovala, na primer ptičke, rožike, mamico . . .?«

»Mamica sem hotela, pa mi je pri tem prišla na misel »jamica«; o, tega pa ne storim.«

»Prav imaš, mamica morajo živeti za Marico!«

»Ali še smem narediti več pesmic?« me je vprašala resno.

»Seveda, kolikor hočeš! Sedaj pa z Bogom! Angelček naj te varuje!«

In odbrzela je domov, ne vem pa, če jo je moja kritika zadovoljila.

Naša Marica je bila včasih razigrane volje, tupatam nekoliko poredna, pa ne toliko, da bi je ne smel primerjati angeljčku. Pravijo, da so celo angeljčki v raju poredni. Zakaj ne bi bili, saj se jim dobro godi. Ko jih je Bog Oče ustvaril, so se razkropili po raju, tudi na zemljo so prišli. Nekaj jih je ostalo blizu Stvarnika. O, tem je bilo dobro, še preveč dobro, zato so postali poredni in radovedni. Posebno jih je zanimala brada Boga Očeta. Pa se ti pripizli tak nebeški nagajivček ter potegne prav narahlo za brado. Joj, kaj bo sedaj? Bog Oče pa se je nasmehnil ter samo nekoliko zažugal porednemu angeljčku: »Ti, če me še enkrat potegneš za brado, boš moral za sedem let na zemljo!«

Nekoč so angeljčki ponagajali sv. Petru. Bilo je baš tedaj, ko so se na zemlji klali narodi med seboj in je moralo toliko ljudi umreti po nedolžnem. Kdor pa po nedolžnem umrje, pride v nebesa. Zato je imel sv. Peter, nebeški vratar, v tistih groznih časih dela čez plehasto gla-

vo. Kdo bi se čudil, če je tupatam zadremal pri nebeških vratih. Tako priložnost so porabili nebeški navihanci. Pripilazil se je eden k sv. Petru, mu odvezal ključce z desne strani ter jih obesil na levi strani za pas, nato so vsi izgignili ter se poskrili.

Pa ti prilomasti pred nebeška vrata nek narednik, ki je bil — čujte in strmite — izjema med tovariši, kar se tiče pridnosti, dasiravno ni bil brez naredniških slabosti.

Potrkal je s tako silo na nebeška vrata ter zakričal: »Odprite, da je sv. Petra kar vrglo v nebeški zrak.«

»Kdo si, razbijač? Gotovo si na napačni poti. Tu gori smo bolj ponižni.«

»Jaz, narednik pri tem in tem polku, ti ukazujem: odpri takoj, če ne, te zapišem k raportu!«

»Ono«, se je začudil nebeški vratar, »potem pa le kar zunaj ostani!«

Narednik je postal ponižnejši.

Prosim, odprite!«

»Tako pa že. Čakaj, da najdem ključ. No, kje pa ga imam?«

Iskal je in iskal, nafti ga ni mogel. Pogledal je na vrata, ključa ni, na žreblju tudi ne — kje bi neki bil?«

»Najbrž so mi ga skrili oni poredneži. Čakajte, Bogu Očetu vas zatožim! He, naredniče, počakaj nekoliko, jaz imam pri Bogu Očetu opravke!«

Odšel je pred Stvarnika ter zatožil angeljčke. Bog Oče pa se mu je nasmehnil ter dejal:

»Saj imaš ključce pri sebi, poglej, na levi strani ti visijo na pasu. Zakaj pa dremleš pri vratih, če si vratar?«

Nekoliko je bilo sram sv. Petra, pa angeljčkom ni zameril, ker v nebesih zamere ni.

Kdo bi potemtakem zameril naši Marici, če je tupatam ponagajal. Jaz ne in sem vesel, da ji nikoli nisem, ker bi se sedaj bridko kesal.

Imam električni zvonec, ki pa je tako muhast, da sem včasih že skoro verjel, da je v zvezi s škrtati. Kadar bi bilo treba zvoniti — molči trdovratno. Vse prilivanje vode, mešanje salmijakove soli, vrtnanje, navijanje, vse je brezuspešno. Treba iti na spoved — cerkovnik pritiska zastoj na gumb, treba krstiti, — pridejo prijatelji — zvonec molči — ne pa prijatelji iz mesta, ki so me že neštetokrat ozmerjali zaradi pokvarjenega zvonca. Tem ljubim prijateljem bi jaz prijateljski svetoval: kupite mi nov zvonec z vsemi potrebinami — pa si bomo še večji prijatelji — smete mi verjeti!

Zgodilo pa se je tudi, da se je zvonec naenkrat oglašil in baš takrat, ko sem bil najmanj pripravljen na njegov kričeči glas. Gorje mi, če sem se takrat Brill Britev se je zarežala v kožo in tekla je rdeča kri, tekla, tekla, ko bi moral že davno biti v cerkvi.

Naša Marica je imela z električnim zvoncec veliko veselje. Poseben užitek ji je bil, če je smela pritisniti na gumb pri vratih. Kadar me je potrebovala, da sem ji posikal pesmico, tedaj ni prenehala zvoniti. Natanko sem vedel, kdaj je pozvonila Marica in odkrito povem, da sem se vselej razveselil njenega zvonjenja.

Se rajši pa sem jo imel, kadar mi je negajala z zvonjenjem. To bi jo morali videti, ko je pridrela iz šole, previdno se približala vratom, pozvonila — a zelo na kratko ter že odhitela do vogla sosedove hiše. Tam je počakala vsa rdeča v obraz ter upirala žive oči v moje okno.

»Marica, ali si ti zvonila?«

»Seveda, kdo pa drugil!«

»Kaj želiš?«

»Ničesar. Mislija sem, da spite, pa sem vas hotela zbuditi.«

»Čakaj ti porednica! Jutri se vidva v šoli.«

»Ha, ha! Saj se vas ne bojim.« — Izginila je za voglom vesela, da mi je ponagajala. Bati pa se me ji ni bilo treba — to sva vedela oba.

Moj električni zvonec se je spametoval. Nič več mi ne nagaja; svojo službo opravlja, kakor se spodobi; prijatelj je ni — morda se jim je ravno zvonec zameril ali pa celo jaz sam, kdo bi vedel!

Pa vse to bi prenesel, ko bi samo enkrat še pozvonila — Marica.

Bilo je na Sveti večer. V svoji nizki sobi sem sameval pred jasicami, pred katerimi sem prižgal svečke ter mislil na davne Svete večere v domači hiši. Vse je minilo: sam sem sedaj, le lučke nemirno trepečejo in ura tikata svojo večno pesem.

»Čuj, ali ni pozvonil zvonec?« Poslušam — pozvonil še enkrat — odhitim odpirati okno. »Kaj je? Kdo me želi?«

»Gospod, na spoved moraval! Bil je cerkovnik.«

»Kam se neki nocoj tako umdi?«

Kako pa Pašič—Pribičević—Žerjavova vladal? Tej pa ni bilo zadosti 18 ministrov, temveč ta jih ima celo 21 — reci enindvajset. Zraven tega še pet takoimenovanih državnih podtajnikov, kateri imajo skoraj isto oblast in iste pravice, kakor ministri sami. Tako imamo sedaj takoimenovane ministre brez portfelja. Po domače se to pravi: imamo ministre, ki imajo plačo, imajo avtomobil, imajo dnevnice, a nimajo ne pisarne, ne drugega dela, kakor samo agitacijo za velesrbsko ureditev države in za zmago onih, ki ščitijo državne take in sami tako brezvestno zlorablajo državni denar.

Tukaj smo navedli samo dva vzgleda. Imeli bi jih še več, toda prepričani smo, da bi nam »Gospodarja« zaplenili in naše ljudstvo potem ne bi izvedelo niti teh dveh razlogov.

Nauk: bodimo složni proti škodljivcem ljudstva in države.

Volilci SLS!

Naša škrinjica je

1.

!! prva !!

Slovinci s se nečemo pos bit', pa tudi pohrvatiti ne!

Slovinci smo se dolga desetletja borili proti pomčevanju. Odločno se bijemo tudi proti grdi nameri Pašičevcev in Pribičevcev, da bi nas posrbili. Mi ne sovražimo Srbov, ampak smo prijatelji pravega bratskega sporazuma. Hočemo in zato se bomo tudi borili, da se nas Slovencev nikjer ne bo zapostavljalo. Saj niso priberačili v to državo. Mi hočemo Slovinci ostati, hočemo imeti s Srbi in Hrvati enake pravice. Slovenskega je-

»Mogoče je«, je pravila, da se beli neznanec vrne šele, ko homo mi že odpluli. Boječ je, plah. Morebiti si ne bo upal priti koj s Carpenterjem in Arnotom. Morebiti tudi da vobče ne bo hotel z nami. Stvari, ki so v koči, so njegova last, tako je napisal na vrata, ko smo prvokrat prišli sem. Kako bi bil žalosten in nesrečen, če bi mu vse odnesli —! Tudi hvaležni mu moramo biti in mu že radi tega pustiti njegove stvari. Mnogo dobrega nam je storil!

Predlagam, da počakamo s selitvijo, dokler se ne vrne Carpenter, in šele potem ukrenemo, kaj bo s stvarmi gospoda Johna.

Med takimi pogajanji je minil dan in stvari so ostale v koči.

Tisto noč so izgnanci prvokrat spet spali v udobnih posteljah in ni čuda, da so se zbudili šele pozno drugega dne.

Prvo vprašanje je seve bilo, ali se je poročnik Carpenter že vrnil.

Ni ga še bilo. Se še tudi ni mogel vrniti. Pot do naselbine je bila dolga in težavna in kdo ve, ali ni bilo treba iti iskat Arnota še dalje v pragozd.

Vkljub temu je celo kapitan sam proti večeru kazal vznemirjenje. Vsaj sela bi bil lahko poslal Carpenter, je pravil. Ze se je dogovarjal, da pošlje ob prvem svitu drugega dne novo četo za Carpenterjem, ko počil strel na obali.

Stráža na robu džungle je dala dogovorjeno znamenje. Carpenter se je vrnil.

Njegovo poročilo je bilo kratko, kruto in krvavo.

Ob poznem mraku so prišli do naselbine. Sled je bila čisto razločna. Obkolili so vas in jo ponoči napadli.

Na mah so se polomila lesena vrata pod težkimi udarci, kratak pa hud boj se je vnel na ulicah in potih med kočami.

zika si ne dajmo, kaj ne v soči, ne v uradih. Hoke proč od tega, kar je naš!

Pa tudi ne zadržati se nočemo! Radije naznamja po svojih listih, da govori, da nam bodo vsi Prelmurje in druge določili. On pravi, da je to hrvatska zemlja, da smo mi hrvatski. Kako mi ne moremo biti Nemci, kakor smo bili krli, tako tudi ocklanjamo, da bi nas Radicevci in Hrvati. Mi hočemo in bomo ostali Slovenci!

Stefan Radičev najraje gre preobračat Srbe, nas Slovence naj poslušajo pa miru. Mi bi imeli več pravic do hrvatske zemlje, kaj so krjali med Solto in Zagrebom pravzaprav s vseh strani. Inim ljudje ne govorijo »šta« in »što, ampak »biho« naš slovenski »kaj«.

Ko bodo prihajali hrvatski krošnjari na Slovensko agitirat za Radiča, povejti jim povsod: Bratje Hrvatje, ostanite lepo na Hrvatskem, ne hodite k nam delat zgage. Mi imamo svojo slovensko stranko, ne potrebujemo ne velesrbske Radičeve, pa tudi ne hrvatske Radičeve stranke. Pehvatili ne puščimo naše zemlje, ne naših otrok, ne naših uradov. Slovenci smo, Slovenci hočemo ostati, kaj nas je rodila slovenska mati!

SODOBNA PRAZMOTRIVANJA NAPREDNEGA KMETOVALCA.

Nastopili so dolgi zimski večeri, ki se odlikujejo na vasi po svoji posebni pestrosti in svojih stoletnih kmetijskih običajih. Konej so minila presenečenja, ki jih je pripravil svojim ljubljencem sv. Miklavž, že je nepočil god nedolžnih otroščev, ki poteče vintam prav živahno, pisticviši za seboj včne sledove na koži razvnetih slavljencev. Ob priliki luščenju bučnic in fižola spleta nadebudna mladež mična voščilca k N. vemu letu in posameznim praznikom. Skrine matere pa pitejajo bale in različna poročne darove svojim hčeram in sinovom.

Kaj delajo ob takih prilikah umni kmetovalci? Mar tudi oni se sprijajo o darovih sv. Miklavža, ali čakajo na darilca božje a detetca? Ne. Napreden kmetovalec na pričakuje od nikogar gmoine odpomoči iz stiske za vsokdanji živež, marveč se zanaša edinole na svoj bister razum in na svoje mišičave roke. Umen kmetovalec govori sploh nerad o stvarih, ki jih je rodila in našo zopet pogoltnila takoimenovana »zlata doba«, temveč trezno presoja sedanji težaven položaj kmete ter dela načrte za bodočnost na popolnoma trdni podlagi. Kajti časi se naglo spreminjajo in temu primerno se mora ravnati način vsakega življenja na zemlji.

Umeni kmetovalec napravlja v zimskem času načrte za bodočo kmetijsko delovno dobo. On vrši polemtakem poleg navadnih tekotih poslov tudi nepravdne, izvanredne poste.

K tem poslom prištevamo: Preiskovanje zemlje z ozirom na hranilne snovi in druge sestavine v njej, preiskovanje domačih gnojil in njihovih sirovih, različnih krmil in krmilnih pripomočkov, določitev kalivosti semen, določitev tolsčobe, mlečnega sladkorja, beljakovin (albuminov), sirnine (kaseina) v mleku, nadalje analizo pitne vode, preizkušnjo vina glede vsebine alkohola, sladkorja, prostih in izhlapnih kislin, kakor tudi kemijske analizo modre geline, določitev drobnosti švepla za vinograde itd. itd.

Preiskava njivske zemlje je najboljše kazalo za gnojenje v splošnem, posebno pa tudi za gnojenje s posameznimi umetnimi gnojili. Nikdo naj ne gnoji svoje zemlje z umetnim gnojem, ne da bi jo dal poprej preiskati po kemičnem preizkuševališču.

Francoze je podžigala misel na nesrčnega Arnota, črnec pa je iznenadil nepričakovani napad in vrhu tega so se le slabo ustavljali puškami in samokresom s svojimi puščicami in sulicami. V manj ko pol uri je bila vas v rokah Francozov.

Črnecv je mnogo padlo v boju, drugi so pobegnili, nekaj pa so jih Francozi zajeli.

Začelo se je iskanje in popraševanje za Arnotom. Skrbno so pregledali vso vas, prebrskali vsako kočico, pretaknili vsak kotiček, pa Arnota ni bilo nikjer —.

Popraševali so z znamenji ujetnike, našli tudi črnca, ki je z Ino govoril v svoji polemljeni angleščini, pa ničesar gotovega niso zvedeli o usodi svojega tovariša. Razburjeno kričanje in krilenje z rokami in pac angleških besed o »neznanem strahu«, o »zlih duhovih«, ki prebivajo v džungli, — to je bilo vse, kar so dobili v odgovor na svoje popraševanje. Bolj in bolj se je Francozom utrjevalo prepričanje, da so črnec njihovega tovariša ubili in — smrti.

Prenočili so v naselbini, drugo jutro pa so se vrnili na obrežje. Izprva so nameravali vse črnce pobiti ter se krvavo maščevati za Arnotovo smrt. Pa opustili se te maščevalne naklepe, zadovoljili so se z žrtvami, ki so padle v nočnem boju, trdo so povezali ujetnike, da bi ne mogli kmalu za njimi, in so odšli. —

Zalostno poročilo Carpenterjevo je potrdilo poveljnika križarke v njegovem sklepu, da nenadoma odpotuje.

Ine se je vidno prestrašila.

Zamanj so iskale njene nemirne oči junaškega rešitelja, ko se je vrnil Carpenter s svojimi ljudmi. Otožna zamišljenost je legla na njen mladi obraz.

Vedela je, da bi se bil gotovo vrnil, če bi ga ne bila zadržala nepremagljiva ovira. O — poznala je svojega belega junaka! Zenska, in če je tudi samo mlada dekle,

Določitev najvežnjih hranilnih snovi za kmetijske rasiline, dušika, fosforove kisline, kalija in apna stane 18 dinarjev, za člane kmetijskih podružnic pa polovico manj. Vposlati se mora najmanj 2 kg zemlje v primerni vrečici ali zaboji najbližnjemu drž. kmetijsko-kemičnem zavodu (Maribor, Ljubljana). Stroške odpošiljatve nosi odpošiljatelj sam.

Za določitev solitnega dušika v hlevskem gnoju se plača 7 dinarjev (člane kmetijskih podružnic plačajo polovico, t. j. 3.50 din.). Poslati je treba najmanj 400 gramov gnoja v stekleni posodi.

Preiskava krmil z ozirom na vsebino sirovega proteina, sirove tolsče, brezdušičnega izvlečka, sirovega vlakna, ki je neprebavno, vseh beljakovin in amidov stane 30 din. (polovica 15 din.). Poslati je najmanj 500 gramov dotičnega krmila v stekleni posodi.

Če nakupimo semensko žito ali travno seme, je zelo važno za nas vprašanje kalivosti semena. Kalivost se navadno jamči v odstotkih. Določitev stane 2 din. Poslati moramo 250 gramov v papirnati vrečici.

Napredni gospodarji izmenjavajo krave, ki molzejo slabo, vodeno mleko z dobrimi molznicami. Kot dobre molznice veljajo krave, ki dajejo letno 1800 litrov mleka, ki mora vsebovati najmanj 3% tolsčobe. Za določitev tolsčobe po Gerberju se plača samo 1 din.

Naprednemu kmetovalcu tudi ni vse eno, kakšno pitno vodo ima na svojem dvorišču in kakšne kakovosti so različna sredstva za pokončevanje rastlinskih in živalskih škodljivcev.

Vesten družinski oče se zanima celo za odpadke svojih malčkov, kajti od teh je odvisna prebava in njih telesno zdravje. On motri pazljivo razne barvane otroške igrače, ki bi utegnile škodovati zdravju otrok ter jih v sumljivih slučajih vposlje kemičnemu preizkuševališču v preizkavo.

Na dlani leži zategadelj, da je od pravilnega razumevanja takšnih in enakih gospodarskih vprašanj odvisno gospodarsko in zdravstveno stanje posameznih kmetijskih družin. Blagostanje na kmetih pomenja obenem tudi Blagostanje države, ki je sestavljena po ogromni večini iz kmetijskih družin.

To so vprašanja, ki jih pretresa umni kmetovalec ob dolgih zimskih večerih.

Vek, Stampas, ekonom.

ASPIRIN 0,5

Moja je prehlada prešla!

Hitro in sigurno odstranijo jo izvrstne Aspirin-tablete Bayer

Pazite na modro-belo-rdečo pečatno znamko.

ima bistre oči —. Ni vsega povedala oni večer, ko je pravila svoje dogodivščine —.

Vrnil se bo —!

Križarka ni smela odpotovati —! Za vsako ceno jo je bilo treba še zadržati, vsaj za teden dni —.

Krčevito je iskala, pod kako pretvezo bi se dal zavleči odhod. Pravega vzroka ni smela, — ni mogla povedati. Saj niti sama pravzaprav ni vedela, zakaj se tako zelo boji, da bi beli neznanec prišel prepozno —.

In česar ni uganil izkušeni ladijski kapitan, to je uganilo mlado dekle —.

»Gospod kapitan«, se je pogumno oglasila, ko je poveljnik križarke napovedal, da koj odpotujejo, — ali se vam ne zdi mogoče, da bi poročnik Arnot še živel? Kdo ve, kaj se je zgodilo! Morebiti pa je rešil beli neznanec tudi njega —. Morebiti leži kje ranjen v divjini, ne more potovati, in beli neznanec mu strže —. Kako strašno bi bilo za gospoda Arnota, če bi recimo čez teden dni prišel h koči in na obrežju ne bi našel nikogar več —!

Kapitan se je zamislil.

»Kar pravite, gospodična, je vsekakor mogoče —. Dvoje se mi čudno zdi. Naši ljudje niso našli v naselbini nobenega sledu o Arnotu. Niti njegove obleke ne —. To je eno. Drugo pa je tole. Vaš rešitelj je odhitel v gozd, ko je slišal streljanje, — vkljub temu da je bil že pripravljen iti z vami. Sami ste dejali, da je šel na pomoč našim ljudem. Plemenit človek je, to sem spoznal iz vašega pripovedovanja. Vam vsem je več ko enkrat rešil življenje. Verjetno je torej, da je uporabil vse svoje moči in zmožnosti ter rešil tudi gospoda Arnota. Če bi ga ne bil mogel rešiti, bi bil mislim vsaj povedat prišel —.

(Dalje prirednj.)